

Olga van der Meer

ZUSSEN

ROMAN

Olga van der Meer

Zussen

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van Olga van der Meer o.a.:

Jenny 2.0

De puzzel voltooid

Stroomversnelling

Met open ogen

Fiona's keus

ISBN 9789401905640

ISBN e-book 9789401905657

NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

Auteursfoto Elisabeth Algra

www.olgavandermeer.jouwweb.nl

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘Wat een mooi restaurant.’

Verstolen keek Samantha Hartman om zich heen in de sfeer-
vol verlichte ruimte, waarin de tafeltjes verscholen stonden achter grote planten, zodat er intieme hoekjes ontstonden. De donkerrode wanden gaven een mystiek tintje aan het geheel en pasten uitstekend bij de tafels en stoelen van licht hout. Ze wilde niet laten merken hoezeer ze onder de indruk was van de luxe uitstraling, maar kon het toch niet nalaten er iets van te zeggen.

‘Dit past perfect bij een vrouw als jij,’ beweerde Evert Willems. Galant hielp hij haar uit haar jas, die hij nonchalant aan een toeschietende ober overhandigde.

‘Hoe bedoel je dat? Dat ik arrogant overkom?’ vroeg Samantha. ‘Dat hoop ik toch niet. Ik vind dit prachtig, maar een maaltijd in een eetcafé vind ik ook prima, hoor.’

‘Ik zou er niet over piekeren om je daar mee naartoe te nemen.’ Evert schoof haar stoel aan en ging tegenover haar zitten. ‘Jij bent een vrouw met stijl en klasse,’ vervolgde hij ernstig.

Samantha kon een klein, triomfantelijk glimlachje niet onderdrukken. Een vrouw met stijl en klasse. Als de mensen uit haar verleden dat toch eens zouden horen! Kleine Sammie uit de grauwe, donkere, smalle straat in de achterbuurt van de stad, waar ze met haar ouders en twee zusjes woonde. In die tijd was er van stijl en klasse weinig tot niets te merken. Haar lange haren hingen stevast onverzorgd langs haar smalle, bleke gezicht. De kleding die ze droeg, was te klein, vaak kapot en nooit helemaal

schoon. Met een vader die zijn baan was kwijtgeraakt vanwege zijn overmatige drankgebruik was er nooit geld voor nieuwe spullen voor de drie meisjes. Hun moeder maakte zich daar niet druk om. Haar voornaamste bezigheid was op de bank zitten en klagen over de situatie waar hun gezin zich in bevond.

Maar het was haar gelukt om daar bovenuit te groeien, dacht Samantha niet zonder trots. Al heel jong had ze geweten dat zij een ander leven wilde. Door te studeren, hard te werken en een tomeloze ambitie was haar dat gelukt. Niet zonder slag of stoot, maar het resultaat mocht er zijn. Ze was sinds kort directeur van een basisschool, bewoonde een mooie flat, had een auto voor de deur staan en haar kasten bevatten kleding van uitstekende kwaliteit. Er was niets meer terug te vinden van de armoedige Sammie van vroeger.

Tersluiks keek ze naar Evert, die met een serieus gezicht de wijnkaart bestudeerde. Sinds kort maakte deze man ook deel uit van haar leven. Niet zomaar een man, maar iemand die eveneens op jonge leeftijd al veel had bereikt en waarin ze veel van zichzelf herkende. Ze wilde niet al te veel op de feiten vooruitlopen, maar dit was zeker een relatie met potentie voor de toekomst. Evert was net zo gedreven als zij als het op zijn carrière aankwam. Op dat gebied begrepen ze elkaar zonder woorden. Ze hoefde niet bang te zijn dat hij haar zou proberen om te turnen in een slaafs huisvrouwtje, iets wat haar eerste vriend wel gepoogd had.

Met een air alsof hij dit dagelijks deed, keurde Evert de aanbevolen wijn. Een kort knikje in diens richting vertelde de ober dat hij de glazen vol kon schenken. Samantha nipte er voorzichtig aan. Ondanks alles wat ze in korte tijd bereikt had, was haar smaak in wijn blijven hangen op supermarktniveau. Wat ze nu proefde was van een heel andere orde, al dacht ze stiekem bij zichzelf dat de goedkope wijn die ze thuis had, veel makkelijker weg dronk. Natuurlijk liet ze niets van deze gedachte merken. Ze liet de vloeistof door haar mond rollen en knikte.

‘Smaakt goed,’ complimenteerde ze.

‘Ik dacht wel dat je deze lekker zou vinden. Heb je al een keus

uit de gerechten gemaakt? Ik neem de kreeftcocktail met daarna de Beef Wellington,' zei Evert.

'Die Beef Wellington klinkt goed, maar als voorafje heb ik liever de salade,' bestelde Samantha.

Evert gaf de menukaarten terug aan de wachtende ober. Zodra die zich van hun tafeltje had verwijderd, boog hij voorover en pakte hij Samantha's handen vast.

'Wat fijn om eens een hele avond met je door te kunnen brengen. Dat gebeurt veel te weinig.'

'Dat is het nadeel van een drukke baan, dan schieten andere zaken er weleens bij in.'

'Daar weet ik alles van. Het is niet altijd leuk om zo weinig vrije tijd te hebben, maar aan de andere kant geniet ik enorm van mijn werk,' zei Evert. 'Ik hou van de druk die het nemen van snelle beslissingen met zich mee brengt, de afwisseling en vooral de voldoening als een lastige klus goed uitpakt.'

'Jouw werk is anders wel belastend. Mensen moeten ontslaan is een moeilijke taak, en dat vormt een groot deel van jouw werkzaamheden als interim-manager,' zei Samantha peinzend.

'Zo moet je het niet zien. Ik hou juist veel mensen aan het werk door een reorganisatie grondig aan te pakken. Als ik dat niet doe, moet het bedrijf zijn deuren sluiten en staan alle werknemers op straat. Door de beslissingen die ik neem, kan een deel in ieder geval aan de slag blijven. In het gunstigste geval krijgen die mensen een bedrijf daarna zo aan het floreren dat er weer nieuw personeel aangenomen kan worden,' beweerde Evert.

'Maar heb je er nooit moeite mee om bijvoorbeeld een vader van drie opgroeiende kinderen te moeten vertellen dat hij niet langer nodig is?' vroeg Samantha zich hardop af.

Evert haalde zijn schouders op.

'Ik hou me niet bezig met persoonlijke afwegingen. Mijn taak is een bedrijf weer goed op de kaart te zetten, meer niet. De meeste mensen zien het overigens niet zo. Ik word nogal eens bedreigd. Vorige maand heb ik een man ontslagen die, op z'n zachtst gezegd, vaak nogal diep in het glaasje keek en daardoor fouten op de werkvloer maakte. Zijn frustratie over dat ontslag

reageerde hij op mij af, in plaats van naar zijn eigen aandeel te kijken. Er waren twee beveiligers nodig om hem af te voeren,' vertelde Evert.

Samantha voelde een onaangename rilling langs haar rug lopen. Dit verhaal kwam wel erg dichtbij voor haar. Haar vader riep ook te pas en te onpas dat het de schuld van zijn vroegere baas was dat hij geen werk meer had. Vroeger had ze hem altijd geloofd, inmiddels wist ze dat haar vader zelf debet was geweest aan zijn falen. Hij had trouwens niets geleerd van dit ontslag. In plaats van zijn schouders eronder te zetten en zichzelf te bewijzen, was hij nog meer gaan drinken. Het gezin Hartman was in sneltreinvaart afgegleden naar de onderrand van de samenleving.

Ze dwong zichzelf om daar niet verder over na te denken. Die tijd was geweest. Haar ouders leefden niet meer, het verleden was afgesloten.

Gelukkig voor haar werd hun voorgerecht geserveerd, zodat ze haar aandacht op het eten kon richten.

'Jij doet het ook erg goed in je carrière,' complimenteerde Evert haar. 'Je hebt op jonge leeftijd al heel wat bereikt. Hoe oud ben je precies? Achtentwintig?'

'Slijmbal,' grinnikte Samantha. 'Vorige maand ben ik drieëndertig geworden.'

'Hm, dat is ouder dan ik dacht, maar niettemin jong voor de functie die je bekleedt. Daar moet je hard voor gewerkt hebben.'

'Hard werken en een beetje geluk,' zei Samantha bescheiden. 'De directeur van de school waar ik werk, is anderhalf jaar geleden overspannen in de ziektewet beland. Omdat ik net de opleiding directeur voor het primair onderwijs had afgerond, ben ik aangesteld als tijdelijke vervanger. Op dat moment was dat meer een noodmaatregel dan een afgewogen keus van het bestuur, omdat er niemand anders met de juiste papieren was. Na een paar maanden heeft de directeur besloten dat hij niet meer terug wilde keren in zijn oude functie. Inmiddels had ik mezelf goed genoeg bewezen om hem op te mogen volgen. Normaal gesproken zou het waarschijnlijk nog een paar jaar geduurd hebben voor ik die kans had gekregen.'

‘Het ongeluk van de één is het geluk voor de ander,’ knikte Evert. ‘Maar doe jezelf niet tekort door te beweren dat je mazzel gehad hebt. Je hebt zelf naast je baan die opleiding gevolgd en je hebt jezelf waargemaakt. Valse bescheidenheid is nergens voor nodig, je mag best trots zijn op wat je bereikt hebt.’

‘Dat ben ik ook.’ Onwillekeurig gleden Samantha’s gedachten weer terug naar haar jeugd. Evert wist niet half hoe hard ze hiervoor gewerkt had. Het had haar heel wat moeite en wilskracht gekost om het milieu waar ze uit kwam te ontstijgen. Maar het was beter dat hij dat niet wist. Het verschil tussen zijn achtergrond en de hare was te groot. Ze kende zijn ouders niet persoonlijk, maar wel van naam. Hij kwam uit een familie die wijd en zijd bekendstond vanwege de ondernemingen die ze opgebouwd hadden. Everts vader was een zakenman in hart en nieren en hij had een bekend imperium op zijn naam staan.

‘Is dit je top of heb je nog meer mogelijkheden binnen het onderwijs?’ wilde Evert weten. ‘Sorry, maar ik heb daar weinig verstand van. Directeur klinkt als het hoogst haalbare op dat gebied.’

‘Nee hoor.’ Samantha schudde haar hoofd. ‘Op dit moment richt ik me even volledig op mijn baan, maar volgend jaar ga ik de opleiding Bovenschoolse en Meerscholendirecteur volgen. Daarmee kan ik in het bestuur komen van het overkoepelend orgaan van de stichting waar mijn school onder valt. Daarna staat het ministerie van Onderwijs nog op mijn lijst.’

‘Ambitueus, hoor.’ Evert lachte goedkeurend. ‘Daar hou ik wel van, een vrouw die weet wat ze wil en die bereid is te vechten voor dat doel. Voor jou dus geen gezin met een parttimebaantje ernaast? Dat lijkt momenteel de nieuwe norm te zijn. Moeders mogen tegenwoordig best blijven werken, maar niet te veel. Wat mij betreft een zeer achterhaald en zelfs bekrompen standpunt.’

‘Ik ben er voor mezelf nog niet helemaal uit of ik ooit een gezin wil,’ antwoordde Samantha eerlijk. ‘Maar zo wel, dan wil ik er absoluut fulltime bij blijven werken. Ik vind zelfstandigheid en zelfredzaamheid heel belangrijk. Juist voor vrouwen met kinderen. Als een huwelijk op de klippen loopt – wat maar al te vaak

gebeurt – moet een vrouw in staat zijn om voor zichzelf en haar kinderen te zorgen. Mannen laten het nogal eens afweten.’

‘Dat klinkt cynisch. Heb je daar ervaring mee?’ vroeg Evert.

‘Niet persoonlijk, nee. Gelukkig niet. Maar ik lees kranten en tijdschriften, bovendien zie ik er op school vaak genoeg voorbeelden van. Je wilt niet weten hoeveel ouders van mijn kinderen gescheiden zijn en hoeveel van die kinderen hun vader nooit meer zien.’

‘Wat vaak aan de moeder ligt,’ zei Evert meteen.

‘Maar lang niet altijd. Er is een aantal moeders op mijn school die behoorlijk in de financiële zorgen zitten omdat hun man ervandoor is gegaan en zich bovendien ook probeert te onttrekken aan de onderhoudsplicht. Ik heb mezelf lang geleden al voorgenomen dat ik nooit in zo’n situatie wil belanden,’ sprak Samantha kordaat.

‘Jij bent een sterke vrouw,’ begreep Evert. ‘Goed om te weten. Ik ben niet zo’n voorstander van vrouwen die zichzelf in dienst van het gezin stellen.’

‘De meeste mannen vinden dat juist heerlijk, die willen een vrouw die hen slaafs volgt.’

‘Ik behoor niet tot de meeste mannen. Ik heb liever een vrouw met wie ik op gelijke voet sta, met wie ik een behoorlijk gesprek kan voeren en die naast haar relatie haar eigen leven en carrière ook belangrijk vindt. Iemand aan wie ik me op kan trekken wanneer dat nodig is. Een vrouw die begrijpt dat vergaderingen wel eens uitlopen en die niet zeurt als een afspraak niet door kan gaan omdat er iets op werkgebied tussen komt.’

Samantha’s gezicht lichtte op in een brede lach.

‘Dat klinkt geweldig. Naar een man met dergelijke eigenschappen ben ik al jaren op zoek.’

Evert schoof zijn bord opzij en pakte haar handen vast. Zijn bovenlijf boog zich over het tafeltje heen en zijn gezicht was ineens vlak bij dat van haar.

‘Wellicht heb je die nu gevonden,’ zei hij zacht. Zijn duim streelde over de palm van haar hand en Samantha voelde een heerlijke siddering door haar lijf trekken. ‘Volgens mij passen wij

heel goed bij elkaar. We zijn allebei ambitieus en realistisch en koesteren geen sentimentele verwachtingen ten opzichte van een relatie. Bij jou hoef ik niet bang te zijn dat je gaat lopen klagen omdat ik 's avonds niet hand in hand naast je naar de tv zit te staren. Jij bent in staat een man de ruimte te geven, omdat je die ruimte ook voor jezelf opeist.'

Hij keek haar diep in de ogen en Samantha voelde haar wangen warm worden. Dit klonk verdacht veel als een liefdesverklaring, al zei hij niet ronduit wat hij voor haar voelde. Nadat haar vorige relatie beëindigd was, twee jaar geleden, had ze de hoop opgegeven om een partner te vinden. Mannen hielden niet van streberige vrouwen, had ze ontdekt. En nu zat er een man tegenover haar die haar juist om die eigenschap bewonderde. Een man die daar zelfs speciaal naar op zoek was. Die wetenschap stemde haar gelukkig en verwarde haar tegelijkertijd. Haar gezicht leek wel in brand te staan, en in stilte verfoeide ze zichzelf om dat kinderachtige blozen. In haar werk was ze altijd doortastend en vol zelfvertrouwen, maar in aanwezigheid van Evert leek ze wel een onzekere puber.

'Wie weet,' zei ze stuntelig. Haar stem klonk schor en ze durfde hem niet goed aan te kijken. Ze was blij dat de ober aan kwam lopen met hun hoofdgerecht. Snel trok ze haar handen uit die van Evert, om ruimte te maken voor de schalen die werden neergezet.

De ossenhaas met ganzenleverpastei en paddenstoelen, verpakt in bladerdeeg en met een uitgekiend kruidenmengsel, smaakte haar uitstekend. Dit moest ze thuis ook eens proberen te maken, nam ze zich voor. Vroeger thuis was er amper vlees op tafel gekomen, maar sinds ze haar eigen salaris verdiende, haalde ze die schade dubbel en dwars in. Naast haar baan en tijdrovende studie was ze zich toe gaan leggen op het koken. Een heerlijke hobby die haar naast ontspanning ook lekkere en gezonde maaltijden opleverde, waar ze van genoot. Haar smaak was als kind niet echt ontwikkeld, maar ze had snel geleerd goed eten te waarderen en ze lustte bijna alles.

'Vertel eens wat meer over jezelf,' verzocht Evert tussen het

eten door. ‘Over je familie bijvoorbeeld.’

‘Daar valt weinig over te vertellen. Mijn ouders leven niet meer, maar ik heb twee zussen. We hebben niet zo veel contact met elkaar, we verschillen nogal.’

‘In welk opzicht?’ wilde hij weten.

‘In ongeveer alles. Ik ben de oudste. Sabrina, die na mij komt, is getrouwd, heeft een tweeling van vijf jaar en een baan van drie dagen per week. Het standaardmodel dus, waar we het net over hadden. Soraya, de jongste, woont samen met haar vriend,’ vertelde Samantha summier. In een kraakpand, zonder baan, voegde ze daar in gedachten aan toe. Die woorden hield ze echter voor zichzelf. Als het echt iets werd tussen Evert en haar kwam hij er snel genoeg achter hoe haar zussen leefden, dat hoefde ze niet op voorhand te vertellen. Ze vond het zelf erg genoeg dat haar jongste zus zo doorgeslagen was. Soraya schopte tegen de maatschappij aan, net zoals hun ouders altijd hadden gedaan. Ze had totaal geen verantwoordelijkheidsbesef en legde de schuld van alles wat er misging in haar leven bij een ander.

‘Ik ben enig kind,’ vertelde Evert op zijn beurt. ‘Ik heb altijd verlangd naar een paar broers of zussen.’

‘Het leek mij juist heerlijk om alleen op te groeien,’ zei Samantha met een grimas. ‘Als oudste heb ik me altijd verantwoordelijk gevoeld. Vindt jouw vader het niet vervelend dat jij, als enig kind, niet in zijn bedrijf werkt?’

‘Mijn ouders hebben me altijd vrijgelaten in mijn keuzes. Mijn vader is trouwens nog jong en vitaal genoeg om zelf de touwtjes van zijn bedrijf in handen te houden, een opvolger is nog niet aan de orde. Het een hoeft het ander trouwens niet uit te sluiten. Ik doe in mijn werk een schat aan ervaringen op en weet precies wat er nodig is om een bedrijf gezond te houden. Tegen de tijd dat hij het stokje over wil geven, doe ik misschien niets liever dan het aanpakken.’

‘Jouw kostje is dus al gekocht,’ begreep Samantha.

‘Ik bevind me in een bevoorrechte positie, ja. Dat is een van de redenen dat ik nog geen vaste relatie heb. De meeste vrouwen zijn meer gecharmeerd van mijn achtergrond dan van mijzelf en

dat heeft me wantrouwend gemaakt.’

‘Hoe merk je dat?’ vroeg Samantha zich hardop af.

Evert lachte even wrang.

‘Dat is niet zo moeilijk te raden als je vriendin verkondigt dat ze stopt met werken zodra ze getrouwd is omdat ze de rest van haar leven alleen nog maar leuke dingen wil doen.’

‘Weinig subtiel.’ Samantha grinnikte. ‘Maar pas op dat je niet gaat generaliseren. Niet iedere vrouw teert op het inkomen van haar man.’

‘Daarom zit ik hier ook met jou. Wil je nog een dessert?’

‘Ja, lekker. Ik zag net al wat heerlijkheden voorbijkomen waar- bij het water me in de mond liep.’

‘Fijn dat je er zo van geniet.’ Hij knikte haar warm toe. ‘Jij eet tenminste echt in plaats van te kieskauwen. Wat denk je van die Citroenbavarois?’

‘Dat klinkt geweldig.’

Ze sloten het diner af met koffie en likeur, waarna Samantha tot haar verbazing tot de ontdekking kwam dat het al bijna elf uur was.

‘Zitten we hier echt al zo lang?’ vroeg ze met een ongelovige blik op haar horloge.

‘De tijd vliegt als je het naar je zin hebt,’ verklaarde Evert. ‘Ik vond het erg gezellig, Samantha. Heb je zin om zaterdag met me uit te gaan?’

‘Graag zelfs,’ antwoordde ze spontaan.

‘Fijn. Dan bel ik je voor die tijd nog om iets concreets af te spreken,’ beloofde Evert.

Hoewel ze vlak bij het restaurant woonde, bracht hij haar met zijn auto thuis. Hij stapte zelfs uit om mee te lopen naar de brede deuren die toegang gaven tot de hal van het flatgebouw waar ze woonde. Samantha aarzelde even voor ze naar binnen liep, niet goed wetend wat ze moest doen. Wat verwachtte hij van haar? Een zoen? Een uitnodiging om nog even mee naar boven te komen voor de beruchte kop koffie die over het algemeen als dekmantel diende voor iets totaal anders? Haar hart sloeg even over bij dat idee. Het klonk zeker niet onaantrekkelijk, toch

wilde ze dat niet. Dat ging haar te snel.

Evert maakte echter geen aanstalten om haar naar de lift te volgen. In de hal pakte hij haar gezicht tussen zijn handen, waarna hij haar een lichte zoen op haar mond gaf.

‘Tot zaterdag dan. Ik verheug me er nu al op,’ zei hij.

‘Ik ook,’ zei Samantha naar waarheid.

Ze besloot niet op de lift te wachten, maar de trap te nemen. Meer zwevend dan lopend bereikte ze de derde verdieping, waar haar gerieflijke flat zich bevond. Er lag een brede glimlach om haar mond, en ze was zo in haar gelukzalige gedachten verdiept dat ze niet meteen in de gaten had dat er iemand naast haar voordeur op de grond zat. Pas toen het smalle figuurtje overeind sprong, schrok ze op.

‘Niet schrikken, ik ben het maar,’ zei Soraya haastig. ‘Ben je op stap geweest?’

‘Ik was uit eten met een vriend,’ antwoordde Samantha kort. ‘Wat doe jij hier?’

‘Uit eten, de hele avond? Dan moet je ondertussen wel propvol zitten,’ zei Soraya, zonder op die laatste vraag in te gaan. Ze wreef over haar maag. ‘Voller dan ik in ieder geval.’

Ze volgde Samantha naar binnen. In het felle licht van het kleine halletje bekeek Samantha haar jongste zusje eens goed. Soraya zag er niet best uit. Ze leek steeds magerder te worden en haar ogen stonden hol in haar bleke gezicht.

‘Wanneer heb jij voor het laatst goed gegeten?’ vroeg ze zich af.

‘Een tijdje geleden,’ antwoordde Soraya vaag. ‘Daarom ben ik hier eigenlijk. We zijn platzak, Sam. Heb jij wat geld voor me?’ Ze keek Samantha hoopvol aan. ‘Toe? Dan kan ik boodschappen halen.’

Samantha zuchtte en beet op haar onderlip. Een paar uur had ze zich in een droom gewaand, Soraya’s onverwachte aanwezigheid schudde haar daar echter ruw uit wakker.

ZUSSEN

De zussen Samantha, Sabrina en Soraya komen uit een gezin waarin weinig aandacht voor hen was. Dat heeft een stempel op de meisjes gedrukt waar ze als volwassen vrouwen ieder op een andere manier mee omgaan.

Samantha heeft een studie gedaan en is nu een carrièrevrouw. Afhankelijk zijn van een man, dat wil ze niet. **Sabrina** leidt het leven zoals zij vindt dat het hoort: met man, kinderen en parttimebaan. Het plaatje klopt, maar haar huwelijk loopt verre van lekker. **Soraya** ten slotte is totaal ontspoord. Ze woont in een kraakpand, is werkloos en brengt haar dagen blowend en drinkend door. Dan blijkt ze zwanger...

Zowel Sabrina als Soraya komen met hun problemen bij Samantha, zoals ze altijd hebben gedaan. Maar daardoor komt Samantha amper aan haar eigen leven toe. Pas als haar zussen hun levens weer zelf oppakken, krijgt zij de ruimte om te ontdekken waar haar bestemming ligt.

Olga van der Meer schrijft boeiende, moderne romans over thema's die velen zullen herkennen. Naast haar schrijverschap werkt Olga als freelancejournalist voor vrouwenbladen.

ISBN 978 94 0190 564 0 NUR 340

Z&K

www.zomerenkeuning.nl